

EL POBLE: CATALA

5 Cts. PREUS DE SUSCRIPCIÓ sense participació a la nostra BIBLIOTECA CATALUNYA I NACIONS IBERIQUES 4 pessetes trimestre PAISOS D'UNIO POSTAL 9 pessetes trimestre ANY V Barcelona, divendres 24 de janer de 1908 NÚM. 707 REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: PLASSA SANTA AGNA, 17. PRAL.-TELEFON 723 PREUS DE SUSCRIPCIÓ a un volum trimestral de la nostra BIBLIOTECA CATALUNYA I NACIONS IBERIQUES 5'00 pessetes trimestre BARCELONA 1'50 pessetes cada mes Cts. 5

EMULSION FORCADA

D'OLI PUR DE FETGE DE BACALLÀ Y GLICEROFOSFATS
Gran reconstituent pera nois débils, desganats, fluixos de cames y tardans a caminar, y pera escrofulosos, flocs, desmodrits, anémics y debilitats. L'única a la que per son mèrit ha lloreat ab un premi el Colégi de Farmacéutics de Barcelona.

MOSAICS E F ESCOFET & C
Ronda Sant Pere 8

Material Fotogràfic
MARCA REGISTRADA
RIBA, S. en C.
PLAQUES ILFORD SPECIAL RAPID
Especials pera exposicions rapidíssimes en el taller, temps núvol, y instantànies.
PLAQUES ILFORD MONARCH
La placa més ràpida del món, molt fina y de resultats vigorosos
Última novelat **VERASCOP RICHARD**
MODEL 1907
El Taxiphote Richard
Stereos-clasificador y distribuidor automático.
MODEL 1907
Plassa Catalunya, 20 • Barcelona

PASSEM COMPTES

Quan una part de diputats solidaris comença la campanya en pro del sufragi universal, aquesta fou callosada de perbatorada, d'inoportuna, pels que defensen a ultrança la representació corporativa inclosa en el projecte den Maura. Si no s'afirma d'una manera oberta, ab tota claredat se deixaria entendre que semblant campanya, en aquests moments, era gairebé una traïció a la causa catalana, per lo que perjudicava els interessos de Catalunya. Se deia com argument de prova: Avui, per obra y gracia del projecte den Maura, tenim plantejats y en camí de favorable resolució, dos problemes trascendentals pera la vida, pera l'avenir del nostre poble: el problema de l'autonomia municipal y regional, y el problema de les hienes que han de fer viable y fecunda aquesta autonomia. Si tenim seny, en Maura's farà totes aquelles concessions que siguin necessaries, pera començar la solució d'aquests problemes y esperar que la força agafada pels organismes municipals y regionals, gracies a aquelles concessions, acabi de solucionarlos fatalment, naturalment, d'una manera definitiva. Fora, doncs, manea d'entiment o sobra de baixes passions polítiques dificultar l'aprovació del projecte, privant de que en Maura convertí en obra's seus bons desitjos de complaurens en tot lo que pugui; fora haverse rebut l'entiment aixecar bandera de combat per una cosa tant accidental, tant de segon orde, com aquesta de la forma del sufragi, quan la guerra que ab motiu de això's fassi, ha de resultar en perjudici de dues coses tant substancials com l'autonomia de la regió y l'hisenda de regions, provincies y municipis.

Això delen els que miren de mal ull la campanya en contra del sufragi universal, per esser partidaris decidits de la representació corporativa.

Deixem de banda, perquè ja prou s'ha discutit y no es hora de tornar a discutir, si realment pot o no considerarse accidental, secundaria, la forma d'elegir els organismes de la vida local, o sigui, en últim terme, la composició y la significació dels elements que han de constituirlos. Delxhem de banda y fixemnos solament en una afirmació importantíssima dels que argumentaven d'aquesta manera, l'afirmació de que la dos punts capitals del projecte eren lo referent a les mancomunitats y lo referent a les hienes.

Nosaltres, ja desde'l primer dia, però principalment després d'haver rebut les impressions dels nostres diputats quan de Madrid tornaren, teniem la sospita, més encara, teniem l'absoluta certesa de que en Maura, respecte d'aquells punts, no concediria res, absolutament res, fora de lo que estava consignat en el projecte, de lo mateix que la diputats solidaris, començant per en Cambó, que així va manifestar-ho en ple Parlament al discutir la totalitat—consideraven unanimement inacceptable per la seva insignificancia. Davant de les nostres paraules, afirmadores de la nostra sospita, de la nostra desconfiança, els nostres contradiectors, els partidaris de la representació corporativa, els defensors del projecte den Maura, ja sigui per interès polític de fer fracassar la campanya, o sigui per tenir del president del Consell de ministres promesses categoriques, ens acusaven de sembrar rocs injustificats, de predicar interessadament, sense motiu, pessimismes fora de raó, fora de mida.

Ells, al contrari, ventaven totes les campanes anunciant l'adveniment d'una Pasqua gloriosa; ells afirmaven que calia obrir el cor a totes les esperances, assegurant que totes elles quedarien sobrepujades per la realitat de lo que en Maura tenia intent de concedirnos.

Desgraciadament, ho dic ab tot el dolor de la meua ànima: que més voldria lo que havem equivocat, si la nostra equivocació resultés en profit de Catalunya—desgraciadament els fets han confirmat les nostres sospites, les nostres desconfiances. Quan ha vingut l'hora de convertir en realitat lo que se'n deia, que espressionem, al més complet desengany ha desmentit els optimistes anunciats que se'n fien. Respects de les hienes, el Govern manté integralment, sense fer la més petita concessió, lo establert en el projecte y el dictamen, que són obra seva; y en quant a les atribucions a les mancomunitats provincials, o sigui a la l'ur autonomia, no ha volgut ni parlar en la Comissió.

Potser, pera fer durar més temps la comedia, ara se'n diu que totes les concessions vindran al discutir el projecte en el Congrés. Qui això digui, recordi que en Maura, al demanar que s'adonés a discutir davant de la Comissió, afirmà que ho desitjava perquè, essent el projecte l'esbós d'una llei orgànica, no volia que fos obra de partit, sinó que en ella estessin harmonitzades totes les aspiracions de les diferents forces polítiques que tenen representació al Parlament. De manera que, si ara no ha orogut possible harmonisar lo consignat en les nostres esmenes ab el criteri del Govern, no han de ferio mudar de parer els discursos que en la sala de sessions se pronuncien.

Unioament hi ha una esperança de poderli arrancar concessions. Y es fent al projecte una oposició veritat, una oposició formidable, irreductible. Si en Maura vegés el decidit propòsit de no deixar que'l projecte passés, mentres no's donguí satisfacció plena a Catalunya, potser el que cediria. D'altra manera, si's fa únicament una oposició de pura fórmula, ja cal que tanquem el cor a l'esperança.

Y hense aquí com a l'últim els fets venen a donarnos la raó, com ve a imposarse l'actitut que de la primera estem senyalant com l'única cosa que pot salvarnos. A nosaltres no's sorprèn, no pot sorprendre, fa molt temps que preveiem la situació actual y no's troba desprevint. Sabiem del cert que, al cap d'avall, a la bandera que havem aixecat en defensa del sufragi universal, tindriem d'ajuntarhi també la bandera de la nostra autonomia. Y l'una y l'altra les aixecarem ben enlaire y ben dretes, pera enfortir el nostre bras y reconfortar el nostre esperit en el combat que s'apropa en defensa alhora de la llibertat y de Catalunya.

Tot passant

El nostre doctrinarisme
La campanya en pro del sufragi universal directe ha fet reeditar una vegada més, contra's seus defensors, aquella acusació de doctrinarisme, que tant vegades s'ha llenat contra'l vell liberalisme a l'espanyola. Afortunadament, aquest càlcul, aplicat als que defensen avui el sufragi universal directe, resulta una deploable concordancia biscaína.

ris, els nostres liberals de l'antiga escola? Perquè volien fer entrar forçadament la realitat dintre'l mōllo de llur dogma, de llur doctrina; perquè creien possible forçar la realitat a emmollir-se dintre de llur dogma, de llur doctrina; perquè covaven l'illusió de poder trasmutar en un instant la realitat, inscriuint en els preceptes de la llei els punts essencials de llur dogma, els principis fonamentals de la llur doctrina.

Es aquest el cas dels diputats solidaris que fan la present campanya y de tots els catalans que seguit la llur bandera? No crec que hi hagi necessitat de demostrar que'l sufragi universal directe, tal com la llei actual l'estableix, tal com nosaltres l'exercim, es una realitat, una hermosa realitat, en la qual floreixen sobiranament els desitjos y aspiracions del nostre poble, tota la potencia de la seva voluntat colectiva. Es massa fresca la victoria de Solidaritat en la passada lluita electoral, pera que fassi menester revifarse'l record y rebrunir conseqüencies.

Més aleshores, ja què ve, en què's basa l'acusació de doctrinarisme que s'ha fet y s'està fent en els que defensen aquesta realitat, aquesta cosa viva, que es la forma actual de sufragi? Han perdut, potser, la memoria's que la l'ensen?

L'home es un animal d'hàbitus: lo que un dia ha fet o dit conscientment, repetint-ho per un cert espai ab plena conciencia, va que a l'últim se converteix en acte o paraula inconscient, que va repetint d'una manera mecànica, reflexa, gracies a l'impuls anterior, a la costum adquirida. Així, en el cas present, acostumats a tractar de doctrinàtic, de doctrinari, el vell liberalisme, s'aplica'l mateix catifitiu a tot lo que té un sentit liberal, sense pendres la molestia d'analisar si les condicions que'l fien abans de justícia, són ara les mateixes, si l'acte censurat concorda ab la paraula de censura.

Y lo més divertit encara, es que les olímpiques llençadors de l'anafema, no s'adonen de que són ells els veritables doctrinàtics, de que són ells els que han caigut en pecat de doctrinarisme. Perquè, senyors, si doctrinarisme significa viure fora de la realitat, voler emmollir aquesta realitat dintre de un dogma, creure que aquesta realitat pot denunciar-se en un girant d'ulls els principis d'una doctrina, voler doctrinarisme més declarat, més fenomenal, una forma de sufragi corporatiu allí on no hi ha vida corporativa? Voleu doctrinarisme de una més evident caracteriació, que'l de creure que'l precepte d'una llei tindran virtut de fer nòixer un espiet formidable de corporacions veritat, de corporacions que representin els interessos de les no-

tres classes socials, allí on ara no n'existeix ni una o les poques que existeixen tenen una vida migrada y esquifida?

Y en cambi, malgrat això, nosaltres som els doctrinàtics, els doctrinaris...

Notes d'un comentarista

AQUELLA OLIGARQUIA
Es ingenua y prelosa la confessió explicita que fa'l corresponent del *Diario de Barcelona* a Madrid. Aquí la tenen els nostres bons lectors:

«Todo el interés político se va concentrando al rededor del proyecto de ley de Administración local, realizando los enemigos de la situación todo género de trabajos para impedir a cualquier precio que llegue a ser ley, sin duda porque comprenden que una vez conseguido esto el presidente del Consejo adquirirá una absoluta preponderancia en el país.»

Hense aquí la nua veritat que hi ha desota les vanes aparicions autonòmiques del projecte d'Administració local. Per la nova llei en Maura, es a dir, el seu partit, adquirirà a Espanya una absoluta preponderancia.

En Maura va dretament a la constitució d'aquella *fuerte oligarquia social* de que parlà davant de la Comissió parlamentaria dictaminadora del projecte. L'insinuació alhora discreta y malvola que al sortir dels llavis del president alarmà al nostre Carner, es confirmada pels fets, y, darrerament, confessada en les planes mauristes y conservadores del *Bruis*.

Y això, aquell afany no prou dissimulat de dominació, de preponderancia, es lo que mon als conservadors d'allà y d'aquí a favor de la representació corporativa. Els conservadors regionalistes, menys sincers que els conservadors mauristes, volen disfressar el seu interès de partit y de classe ab la vestidura d'una millora científica, d'un progrés social. Y es aquesta insinució seva la que'l fa defensar la reforma antidemocràtica den Maura apolantse—ells, els realistes y positivistes—en les opinions llibresques y torbiques de Krausse y de Prins.

El corresponent del *Bruis* mereix esser lloat per la seva declaració franca. El projecte de reforma de l'Administració local s'enclamina a la constitució d'una «fuerte oligarquia social», que doni a les classes conservadores una «preponderancia absoluta en el país». Y ab l'esperança de convertir en realitat l'intent, en Maura acariola suauement les seves barbes nevades. Y ab la mateixa esperansa, uns altres conservadors, també, acariolen les seves barbes...

CAMPANYA SOLIDARIA
MITING DE BARCELONA
DEMÀ PASSAT, DIUMENGE, A LES DEU DEL MATÍ, SE FARÀ EN EL TEATRE DEL TÍVOLI UN GRAN MITING EN PRO DEL SUFRAGI UNIVERSAL Y CONTRA'L PROJECTE DE LLEI DEN MAURA

HI SERAN PRESENTS TOTS ELS DIPUTATS QUE HAN DUT LA CAMPANYA PRESIDIRÀ'L **Senyor VALLES Y RIBOT**
PARLARAN
D. Jaume Carner **D. Eusebi Corominas**
D. Joan Moles **D. Ildefons Suñol**

Politica estrangera

EL SUFRAGI UNIVERSAL A PRUSSIA
Insistim sobre aquesta qüestió interessant, perquè ella es actualment la que té més relleu en la política europea. A la qüestió del sufragi universal a Prussia dediquem els grans diaris estrangers llargues y detallades informacions. Es just, doncs, que en la nostra petita revista internacional li concedim l'atenció que's mereix, acollint en aquestes planes el resse béll de la formidable lluita que

s'han reproduït, y les col·lisions sangnantes entre les treballadores y la policia han causat noves y nombroses víctimes. A Berlín els socialistes enganyaren contra la policia forats de revólver, y Hannover s'acometeren ab armes blanques els treballadors en vaga y la policia de la ciutat.

Al Reichstag ha comensat ja la batalla parlamentaria contra la conducta política del príncep de Biliow. Els tres grups radicals de la Cambra, de conformitat ab els acords energics adoptats en la reunió de que l'altre dia parlàvem, s'han declarat obertament hostils a la política del cancellier y s'han unit ab els socialistes pera combatre'l arduament.

Abans d'ahir els socialistes del Reichstag plantejaren la seva interpel·lació relativa al sufragi universal y a l'actitut de la policia prussiana en les manifestacions d'aquests darrers dies. Contra'l Govern hi havia les forces del centre entollit, dels radicals, dels socialistes y dels polonesos. L'espectacle era immensa. Estava pleníssima la gran sala de sessions del Reichstag. Al delfor de l'edifici s'havien adoptat grans precaucions.

Al donarse compte de que l'interpel·lació dels socialistes figurava a l'orde del dia, el príncep de Biliow s'alceà, llegint una declaració categorica, en la qual afirmava, en nom del govern, que's negava a contestar l'interpel·lació. El cancellier fonamentà la declaració governamental dient que sobre la qüestió del sufragi sols el Landtag de Prussia tenia competència. Al parlar de l'intervenció de la policia en els tumults dels carrers, els socialistes protestaren sorollosament de les frases del príncep de Biliow, qui carregà tota la responsabilitat de lo succeït als agitadors de la multitud.

El diputat socialista Singer prengué següent la paraula pera apolar l'interpel·lació. Després del seu discurs, se passà a votació al l'interpel·lació deu o no deu discutirse. La votació se feu per drets y asseguts. En mitg d'una emoció extraordinaria, se vegé passar de pec als diputats radicals, alhora que als de les altres oposicions. Els cinquanta vots decidits en la votació, y el Reichstag acordà, contra la declaració del Govern, que l'interpel·lació socialista devia esser discutida. Tot seguit el Parlament passà a discutir, mentres els ministres y els consellers federals abandonen la sala en senyal de protesta contra la decisió del Reichstag.

Fischer, diputat socialista, pujà a la tribuna a explicar l'intent de l'interpel·lació. De la societat-democràcia prussiana de l'acusació de que portava la l'uria política a la via pública, remarcant que's mateixos partits burgesos que acousen ara als socialistes, adoptaren identics procediments d'agitació quan tingueren efecte les darreres eleccions peral Reichstag.

Les afirmacions den Fischer, no obstant la seva veritat, no prengueren tota l'importancia que tenien. L'interpel·lació en si resulta una cosa petita al costat del gran aconteixement polític que representa la nova actitut dels radicals, separats ja definitivament del bloc parlamentari que servia de pedestal al cancellier de Biliow. La caiguda d'aquest sembla així certa y inevitable.

SPORTULA

La paraula dels socialistes
El manifest dels socialistes sobre'l projecte d'Administració local es, pera mi, motiu de viva satisfacció. Perquè, com el mateix esperit hagués dictat aquell document y m'hagués inspirat la meua opinió personal sobre la qüestió, el socialisme espanyol fonamentalment seu dictamen en les mateixes observacions que decidiren la meua disconformitat: Vot corporatiu.—Comissió municipal permanent.—Elecció dels diputats provincials.—Elecció dels arcaules.

Y es un golp especialíssim el veure que, mentres el pseudo-liberalisme espanyol parla del perill horrible de les mancomunitats —lo únie bo del projecte, com ha regonegut també'l senyor Salmerón,—la nostra opinió (o l'opinió d'un de nosaltres, ja que respecte a la Comissió permanent no tenim uniformitat de criteri) s'ajunta a l'opinió del partit més sanament futur del món actual.

El socialisme espanyol, dins una nació que apenas parla, entremig d'una política ont no hi ha orientacions de pervenir, ni partits governamentals de vera esquerra, ha obrat conforme a la seva ja gloriosa escola; s'ha fet digne de col·laborar en l'obra sufragista, es dir, verament democràtica, d'aquells socialistes hongaresos, prussians, belgues, de que's parlava, en aquestes columnes, en Rovira.

Queda, doncs, demostrat, una volta més, que'l sufragi universal directe es un sistema preterit, y que'l sufragi corporatiu afavoreix extraordinàriament les reivindicacions proletàries... (1)

FOSFOR

De política

L'intervenció del senyor Carner

Nostre distingit amic, el president del Centre Nacionalista Republicà senyor Carner, ha escrit al senyor Dato, president del Congrés, sollicitant un torn pera impugnar l'article primer del projecte de llei del senyor Maura.

El veto den Canalejas

Els democràtes han tingut una reunió. Els democràtes són uns senyors que s'han passat la vida predicant la nacionalització de la monarquia, cercant peral trono de Sant Ferran un ideal espanyol, y que ara maten les hores entre les epigrames polítiques que amenisen als esmorzars den Canalejas.

Però s'han sentit ofesos en lo més fons, els democràtes, y com que ells troben les arrels de tota sobirania, la de les monarquies y la dels Parlaments, la dels presidents y la dels reis, en el sufragi popular, posen en Maura'l seu veto, en nom de les seves convic-

cions, però també en el del futur poder que usufructuaran en Canalejas. Taxativament, en Canalejas, assessorat pels doctors d'Oviedo, diu Jo combatré'l sufragi corporatiu, però si una vegada aprovat fos subsestant, a l'arribar jo a esser Govern l'aborraré.

No ho esborraria'l senyor Canalejas, perquè ell, home sense fe ni voluntat, toleraria la permanència d'aquella llei, no ja per la seva eterna abulia, sinó per trobar en ella un sòl peral seu govern d'oligarquia.

Cap partit monàrquic té en el poble preponderancia. Ningú d'ells, ni el governant que com en Maura té força, grossa o petita, en les classes conservadores, tindria coratge pera repetir el gest den Pi y Margall en l'any 78, deixant l'liure en l'elecció al cos electoral. El poble's rebuïja y tenen de valerse de totes aquelles sofisticacions tradicionals que desvalgades posen un fil de comunicació entre el ministeri y la premsa, com diu el rebuïja intolerable senyor Cano. Semblantes a tota en Canalejas no aniria pera afirmar en el poder cap al poble, sinó vers la plutocràcia caquiasta. Y veuria com al sufragi corporatiu es desde l'oposició una arbitrària matada de tirania, desde'l bane blau té totes les aparicions d'una virtut governamental.

El senyor Canalejas desconexa que hi ha un procediment d'oposició més positiu que'l tel·lar y destel·lar de les nostres Melpomenes polítiques. També resulta una arbitrària inquietadora fer del Govern liberal una negociació del conservador, o viceversa. Esborrar lo sancionat no es governar, es vejar-se, ratificant impotències tingudes en l'oposició, perquè així com desvalgades es bona mesura millorar lo dolent sancionat, també accreditat de positiu disarct governar desde les minories, posant obstacles insubordables a la marxa errada dels governants.

El senyor Canalejas deu recordarse d'aquell exode seu per Lieviant, quan la seva ruptura ab en Sagasta Semblava que anava a cremar les naus a la porta del palau d'Orient y que la desafectió cortina den Canalejas tindria la mateixa virtualitat que l'aliament de l'Odonell del trono d'Israel II.

Allò passà, però en Canalejas durant uns quants dies fou d'Espanya l'inquiet y la curiositat. Allavors degué comprendre en Canalejas, ovelant en les multituds republicanes, que sols se pot encarrar ab els mandaments que't sota't pens per sobre les amplies espertes de les demagògies en moviment.

També en Maura parirà al discutir la llei de jurisdiccions, de arregar el aparat orlopèdic cuando ya no sirviera, y la llei ha estat refrendada per en Maura y el article 13 violat per la llei excepcional, s'ha ajuntat la derogació d'altres que enderroquen la permanencia y la invariabilitat del domicili y les garanties que pressuposen als ciutadans de les donacions injustificades.

Totes les provincies al costat de Catalunya—crida ja signat per Madrid.—Al costat, però dignament, perquè Catalunya no ha de servir d'escena pera aprofitaments polítics, ni pera oposicions sense fe, que bé poden esser una extensió de la bagatela retòrica del Saló de sessions a les terres totes d'Heria.

En Canalejas vol l'inter? Que l'hiu, però en la condicionalitat actualíssima de la llei, entre'l poble y en la més alta tribuna, pera's apostolar, perquè les derogacions promeses pera l'avenir, extolten les anupacions dels excepcions y poden fer dir als burletes el tan largo me lo fais, del *Tenorio*, creient, com creiem nosaltres, que bé pot esser la resolució den Canalejas una coardilla davant l'altíssima den Maura o un pretext pera no interrompre l'amable política d'esmorzars ab epigrames.

En honor del senyor Rusiñol
El banquet ab que un grup de socs de la Cambra de Comerç han acordat obsequiar a don Albert Rusiñol, pera testificar el seu afecte ab motiu de lo coocregut en l'elecció presidencial d'aquella entitat, se celebrà'l dia 2 del vinent mes de febrer, al teatre del Bosc, de Gracia.

Després del banquet, diversos orfeons obsequiaran al senyor Rusiñol ab un concert y s'acabarà la festa ab algunes tocadres de sardanes.

Alguns dels organitzadors d'aquest acte de simpatia, que bé's mereix el digníssim senador per Tarragona, ens preguen fem constar que aquest tribut d'estima y desagraï'm no té res que veure ab el suposat propòsit que se atribueix a certs elements de fer intangels sobre la possibilitat de crear a Barcelona un nou centre regionalista conservador.

Les velles raons
Les lliberals madrilenys han trobat una raó de defensa peral sufragi directe. La raó està perfectament ornamentada ab unes paraules de tradició parlamentaria. *L'Heraldo* ho diu: El sufragi està definitivament incorporat a nostra legalitat política.

No adreixem més motius pera oposarse a la mutació volguda per en Maura. Lo consagra, lo adquirí, lo tradicional. Tots els velles motus tornen a viure en les plomes d'aquests lliberals. No proclamen la vida d'un fet, sinó l'immovilitat, el dret per la permanencia. Si el sufragi no fos per Catalunya una glorificació de voluntat popular, volent la seva constitució per la vida, que nosaltres li hem donada, podríem suposar que en Maura era un lloble innovador de fórmules somories y tradicions necessàriament renovables.

La política del 90, la política admesa per Sagasta y Canovas, baix el nom de la *prescripció de la llibertat*, es la senyera dels lliberals. La llibertat, per prescripció, es a dir, per temps complet, per durada d'any, per costat. La llibertat a Castella's coneix que es cosa de vellesa.

En Maura, davant d'aquest sol argument, tindria totes les preeminències d'un revolucionari. El sufragi era a Espanya una periorbació política. La frase den Sagasta, aplicada a les eleccions *antes desahoradas que nacidas*, permaneix essent la frase del dia. Y inspirat per la corrupció sufragista no hndria res de extrany que en Maura hagués meditat sobre la conveniència de transformar el sufragi Ja sabem que no ha estat l'impuls den Maura un impuls d'honradesa, sinó de reformatió caquiasta, però y si ho hagués estat, a les intencions den Maura que oposarien els lliberals?

Però ha succeït a les velles raons una raó nova y fresca. A Catalunya l'hem desastat la corrupció electoral y nom, com ciutadans y com nació, una vivent contradicció de les teories antiletorals. Sabem realisar la nostra voluntat, davant la qual se deturen les coaccions y influències governatives. Catalunya políticament, es, viu, realista, parla pel sufragi directe, fet canalicat d'olis.

Però la política cortina's de la veuen aquesta salvadora negociació d'una tradició de

foafat
fapo-
hamois
erau
anisa-

als fa-
apre-
aciones
ca.
ques-
tivan

antiles
gunes
entre
es so-
perfo-
publi-
under y
nelons
Lealy y

ms. 96
mateix
suy
cous
R. 108
sobre
Amides
e 11
108

de la
at peis
tia—
s d'a
versal
de se
es ne

ren ab
ren de
mena
s obse-
na apa-
en no
ren de
nó que
opinio
ie den

lenoles
a'l cen-
petilitat
'acitut
rouxis-
tint ra-
y peis
otomari
detumar
artiren,

d'una
coercula
itar als
ny per-
els di-
er dife-
mostres
scamots
liberals
és petita

tnatella,
 de gent
 panyas,
 oparide

 radors,
 aitre es-
 a avalo-
 ertanthi
 parent.

10
 11
 12
 13
 14
 15
 16
 17
 18
 19
 20
 21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50
 51
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100
 101
 102
 103
 104
 105
 106
 107
 108
 109
 110
 111
 112
 113
 114
 115
 116
 117
 118
 119
 120
 121
 122
 123
 124
 125
 126
 127
 128
 129
 130
 131
 132
 133
 134
 135
 136
 137
 138
 139
 140
 141
 142
 143
 144
 145
 146
 147
 148
 149
 150
 151
 152
 153
 154
 155
 156
 157
 158
 159
 160
 161
 162
 163
 164
 165
 166
 167
 168
 169
 170
 171
 172
 173
 174
 175
 176
 177
 178
 179
 180
 181
 182
 183
 184
 185
 186
 187
 188
 189
 190
 191
 192
 193
 194
 195
 196
 197
 198
 199
 200
 201
 202
 203
 204
 205
 206
 207
 208
 209
 210
 211
 212
 213
 214
 215
 216
 217
 218
 219
 220
 221
 222
 223
 224
 225
 226
 227
 228
 229
 230
 231
 232
 233
 234
 235
 236
 237
 238
 239
 240
 241
 242
 243
 244
 245
 246
 247
 248
 249
 250
 251
 252
 253
 254
 255
 256
 257
 258
 259
 260
 261
 262
 263
 264
 265
 266
 267
 268
 269
 270
 271
 272
 273
 274
 275
 276
 277
 278
 279
 280
 281
 282
 283
 284
 285
 286
 287
 288
 289
 290
 291
 292
 293
 294
 295
 296
 297
 298
 299
 300
 301
 302
 303
 304
 305
 306
 307
 308
 309
 310
 311
 312
 313
 314
 315
 316
 317
 318
 319
 320
 321
 322
 323
 324
 325
 326
 327
 328
 329
 330
 331
 332
 333
 334
 335
 336
 337
 338
 339
 340
 341
 342
 343
 344
 345
 346
 347
 348
 349
 350
 351
 352
 353
 354
 355
 356
 357
 358
 359
 360
 361
 362
 363
 364
 365
 366
 367
 368
 369
 370
 371
 372
 373
 374
 375
 376
 377
 378
 379
 380
 381
 382
 383
 384
 385
 386
 387
 388
 389
 390
 391
 392
 393
 394
 395
 396
 397
 398
 399
 400
 401
 402
 403
 404
 405
 406
 407
 408
 409
 410
 411
 412
 413
 414
 415
 416
 417
 418
 419
 420
 421
 422
 423
 424
 425
 426
 427
 428
 429
 430
 431
 432
 433
 434
 435
 436
 437
 438
 439
 440
 441
 442
 443
 444
 445
 446
 447
 448
 449
 450
 451
 452
 453
 454
 455
 456
 457
 458
 459
 460
 461
 462
 463
 464
 465
 466
 467
 468
 469
 470
 471
 472
 473
 474
 475
 476
 477
 478
 479
 480
 481
 482
 483
 484
 485
 486
 487
 488
 489
 490
 491
 492
 493
 494
 495
 496
 497
 498
 499
 500
 501
 502
 503
 504
 505
 506
 507
 508
 509
 510
 511
 512
 513
 514
 515
 516
 517
 518
 519
 520
 521
 522
 523
 524
 525
 526
 527
 528
 529
 530
 531
 532

ab gaire
ué afor-
a ab en-
noires
às l'art
rote, feu

absol
de la
ments y
rtales
air de la
guistas
lerron-
gut pel

sempre a
 era con-
 e solida-
 medaren
 vegada
 Otaiu-
 hauria
 sa digne
 thue ab

ument
 ble que
 es ha-
 utilitat
 t intens
 mes que
 bles les

 te totes
 signifi-
 Centre

ren pa-
erra.
podran
o pera
eresent
il.

ON

n conste-

stances
 feminis-
 tement
 prêchant
 positif,
 art de les
 réserver
 des, met-
 tions ex-

es qu'ils
suffisants
es poli-
roar un
special.

[Illegible text]

